

paper de vidre

23 Febrer de 2003 n°10

"En la realitat de sobrecàrrega informativa, el paper de vidre és una guia per orientar a través del coneixement específic propi de cada experiència individual, amb escrits amb claredat d'idees, concreció, imaginació, i desimboltura i alegria expositives."

ESCRITS

S/P – *Jordi Armengol*

Un conte de muntanya... – *Joan Boada*

Postal de NY 3 - *Marc Brossa*

Cròniques grises de diumenge – *Rubèn Intente*

Espai i poema: límits – *Guillem Miralles*

Com un ou d'ouaire – *Sr. Polissó*

November – *Pep Salazar*

Previsiones metereològiques - *Olga Torija*

La segona Guerra del Golf – *Lluís Vera*

PROPERES EDICIONS

El proper número de format petit sortirà el 23 de Març.

El proper número de format gran el 23 d'Abril.

paperdevidre@hotmail.com

S/P

Jordi Armengol

armengolroure@eresmas.net

“Aquel que cae en el abismo, encuentra rápido el camino, todo es fácil, solo existen buenos y malos, pero el infortunio reside en que ni todo el mundo es bueno, ni mucho menos todo el mundo es malo. La gracia debe residir en aceptar las propias limitaciones.”

“ Yo, el espejo y la ilógica de la razón” G.W. Bush

Nota P.V.: El Jordi ens ha enviat una animació que acompanya el text de dalt. Les nostres limitacions tècniques ens han impedit posar una icona aquí a la qual fent clic haguéssiu pogut accedir a l'animació. De tota manera us posem la pàgina web on hi ha aquesta creació personal. Entreu-hi i feu clic a l'arxiu WAR.

<http://www.tecn.upf.es/master/mad02/~m2465/0.htm>

UN CONTE DE MUNTANYA...

Joan Boada

joanboada@eresmas.net

NOTA PRÈVIA DE L'AUTOR (és a dir, meva) :

Vinguen! Bones, companys i companyes, com esteu? Heus ací que m'he atrevit amb un conte... Sí, un conte, suposo que em sortirà de prou alçada com perquè es pugui considerar «*un conte per adults*», que és una categoria que sempre queda com molt bé, molt *esnop*.

Sigui com sigui, el que ja us avanço aquí és que l'argument, de no ser que està basat en fets reals, el considerariu totalment inversemblant... Sabeu? d'aquelles rondalles que les llegeixes i dius... "*Impossible, això no passaria en mil anys...*" i, tot seguit, és clar, les deixes de llegir, en perds l'interès.

Doncs per inversemblant que us sembli la història que aquí començaré, us prego que no la deixeu perquè es pot dir que gairebé és real com la vida mateixa... I, ara que m'ho miro així en perspectiva, de fet, podríem dir que més que un conte és una endevinalla... vejam si sou capaços d'esbrinar a què fa referència la història que d'aquí a poques ratlles (santa paciència!) us proposo.

I ja posats a explicar coses, també comentar-vos que, donat el rotllo patatero que gasto d'una banda, i que el final de la història, de fet, encara no està definit ni en el meu cap ni en la realitat més verdadera... temo que no em cabrà tota la història sencera en aquest número, i us en poso només el primer capítol d'aquest Conte de Muntanya...

Podeu suggerir-me finals, si voleu o us sembla que esbrineu per on van el "trets"... El que sí que tinc clar és el títol... podríem dir-li... "*La Mina de Carbó*", que us en sembla? És prou de muntanya i prou evocador, no? Doncs vinguen:

"LA MINA DE CARBÓ"

CAPÍTOL 1er

"El Veïnat"

Hi havia una vegada (començament de conte "total", eh?) un poblet molt petit molt petit, tant petit que gairebé no era ni poble, i que es trobava perdut enmig de les muntanyes més perdudes, en una zona esquerpada i llòbrega, on els enclaus tenen noms que recorden a l'Euskera, i els camins semblen dreces obertes per un ase cercant herbes per anar rumiant...

Tan perdut i amagat es trobava el nostre poble de la civilització, que no l'he trobat al mapa i no en sabré donar-ne el nom. El més gros de tot és que les mateixes dificultats que podem tenir nosaltres (els civilitzats) per localitzar l'indret concret i els seus vilatans per defecte, encara corregides i augmentades les tenien ells per localitzar-nos a nosaltres. Podeu imaginar-vos, doncs, com deuria ser la vida per aquella pobra gent : sense tele, sense llum, sense calefaccions, sense gas ciutat, sense cotxes, sense soroll, sense stress, sense impostos... doncs eren feliços com un gínjol, companys !

Bé, feliços feliços del tot, potser no. Com sol passar sempre en les acumulacions humanes de més de dos o tres membres (fins i tot gosaria de dir superiors a un), la relativa pau i joia amb que hom podria viure la vida, i més tenint en compte l'isolat i paradisiac paisatge del nostre indret, es sol veure estruncada per aquelles petites ambicions i ansietats gairebé indestriables de la condició de ser persones que fan que petites grans coses es converteixin, de sobte, en grandioses

insignificàncies. Si bé no són la mort de ningú, depèn de com es tractin, poden esdevenir terribles maldecaps per més d'un.

Vinguen, després d'aquest plantejament de bases filosòfiques, potser per anar entrant en matèria i veure on vull anar a parar el millor que podríem fer és donar un cop d'ull a la població del nostre poble. Bé, més que poble, podríem dir-ne veïnat. Heus ací la Mariona la fornera, que feia el pa. En Pep el Moliner que li feia la farina a la Mariona (prengueu-vos l'expressió com millor us plagui). En Remigi, el carter. Òbviament en un poble incomunicat més que fer de carter esdevingué el "porta-partes" oficial (rollo anunci d'un coneguda beguda carbònica), gairebé tan eficaç com el correu electrònic en el món real, i més tenint en compte la insignificant parcel·la de terreny que abarcava el nostre veïnat.

En Pauet n'era el capellà, i si bé en principi era catòlic, acabà professant una religió que gairebé ni ell mateix podria dir quina és, doncs va perdre la seva Bíblia en una tempesta un grapat d'anys enrera. Donada l'extrema incomunicació del poble va haver d'anar trampejant què donar-los als seus "fidels" mig del què en recordava, mig de bona fe. Hom tenia la sospita que potser amb més dosi de bona fe que no pas de Bíblia. Quasi per acabar, dues famílies pobres, perdolaris i gairebé marginals:

L'una era la que hom coneixia com "*els Traginers*". Evidentment en un indret sense camins, vinguda a menys... això si, amb una colla de fills de diferents edats i mides... pocs recursos i moltes boques i boquetes per alimentar

L'altra era la dels "*Bohemis*". Una colla de titellaires, músics i malabaristes que van aparèixer al nostre indret segurament per error, força anys enrera, i que també esdevingueren en un plà social secundari, tot i que potser una mica més estimats perquè de tant en tant distreien al personal.

I per anar tancant el capítol els dos caps de cartell de la nostra història. D'una banda teníem la família de Ca'ls Ases... que malgrat el seu nom representen, si es pot dir així en tan minsa població, la "*flor i nata*". Família amb terres i gra i telers i calers ja de ben enrera. Amb una fortuna llaurada a pols per avantpassats tossuts i pencaires i encara mantinguda per hereus prudents i assenyats. Tot un exemple i motiu d'orgull en tot el veïnat.

Ens queda per presentar-vos el clan dels Dallonsis. Dels Dallonsis poca cosa n'haguéssim dit temps enrera, segurament els hauríem emparellat amb la colla dels Bohemis o dels Traginers, perquè n'era una colla que deu n'hi dor. El pare de família un dèspota sens vergonya que feia fugir de por qui se li'n posava a prop del mal geni que gastava. La mare, és clar, esporuguida i sense fer mai massa soroll. I la canalla, hereus i gendres totalment sotmesos al Dallonsis superior. Tampoc no tenien massa riqueses els Dallonsis, més aviat al contrari, els guanys materials, i d'altres de més subtils com certes aptituds artístiques, poètiques i pictòriques d'alguns avantpassats, encara avui en dia recordats i lloats, se'ls avien anat patejant de mala manera en una mena de fer i de viure tant poc assenyat com barroer. Però un dia, en el nostre desconegut, isolat, petit, entranyable i sofert veïnat succeí una cosa que va fer que els Dallonsis passessin de la meitat de la meua taula a ser-ne l'ingredient final. Feu trontollar la seva història i alhora la de tot el veïnat: En el minúscul terreny propietat dels Dallonsis que encara es podia considerar propietat dels Dallonsis, en arrencar una soca vella per cremar a la llar de foc hi trobaren, sepultada i oblidada una porta. Una porta que esdevenia l'accés a una fosca galeria i que resultà ser una mina... una mina de carbó... plena de carbó... tones i tones i tones de carbó...

POSTAL DE NY 3

Marc Brossa

brossam@yahoo.com

CRÒNIQUES GRISES DE DIUMENGE – Desena Entrega

Rubèn Intente Soler

mussolblau@hotmail.com

La Martona va fes els set el dia de Tots Sants. Des que era ben petita que ha demostrat sempre ser tan espavilada com les guspises del foc; a Taradell tots els avis de la plaça la coneixen i ella coneix els noms de tots, és d'aquestes nenes obertes i alegres que es fan estimar a primer cop d'ull. Cada dia quan ha plegat d'escola, entra a la botiga de sa mare, arreplega el berenar d'una revolada, i surt a jugar, corrent cames ajudeu-me, impacient per reunir-se amb tota la colla a la placeta.

Normalment juguen a pilota; mentre uns col.loquen les bosses per determinar les porteries, els dos capitans fan un ràpid “senar o parell” i comencen la tria entre els presents. A ella quasi mai no la trien fins al final, quan ja no queden candidats, és més petita i li manca destresa, però disfruta com ningú jugant a futbol -a futbol o al què calgui-. És esprimatxada i baixeta, i té tantes dioptries, que sense els immensos culs de got que li pesen damunt del nassarró només veuria ombres difuminades que es belluguen, un món fantasmal de foscors i clarors, però a les seves limitacions físiques s'hi contrapesa una vitalitat il.limitada que la manté sempre disposada a disfrutar de cada segon i a abocar tota l'energia en allò que la ocupa. A l'hivern les tardes són curtes, els partits resulten efímers perquè de seguida comencen a desaparèixer jugadors fugint del fred i la foscor. Com a contrapartida els diumenges, si no plou, s'organitzen unes sessions de joc que s'allarguen des de primera hora del matí fins a l'hora de dinar. Amb la disposició de més temps i la presència de més nens s'amplia molt el ventall de possibilitats, es dona corda a la imaginació, s'aparca el futbol i es juga a altres coses. Eixamplant el radi d'acció tot es torna molt més excitant i motivador, la Martona ho viu amb tanta intensitat que gairebé li sap greu esmorzar perquè esgarrapa segons a l'estona de joc.

Avui han decidit aventurar-se a anar lluny del centre. Els més grans lideren una marxa que té molt de clandestina; els pares i mares que feinejen tranquils pensant que tenen els fills a la placeta no farien pas bona cara si descobrissin fins a quin punt la quitxalla se n'allunya. La fugida ressegueix pels carrers del darrera la direcció de la carretera de Balanya i no s'atura fins arribar a la punta del poble, on després d'una zona de camps, quan ja sembla que s'ha acabat Taradell, s'hi torna a aixecar un barri de vivendes. Malgrat les petites dimensions de la vil.la, en aquesta zona n'hi ha molts que s'hi troben ben perduts, no es coneixen ni els carrers ni la gent que hi viu. És l'escenari ideal per jugar a fet i amagar, per explorar amagatalls nous i divertir-se martiritzant el pobre a qui li toqui parar. Després d'un terrorífic “vint-i-nou i l'ou” la Martona respira tranquil.la: se n'ha lliurat. Ja s'emociona mirant a dreta i esquerra anticipant la direcció que caldrà prendre quan el Marcel es posi a comptar. Hi ha rialles, soroll, pessigolleig a les cames, molts nervis. El Marcel comença a tota pastilla: “un, do, te, ga., zbin, zh, zh, bh, nh, nh,.....” i tothom surt disparat corrent uns cap aquí altres cap allà, escampant-se com una riuada desbocada. La Martona vol assegurar-se no ser enxampada la primera, s'allunya tan com pot, trencant cantonados i avançant carrers enllà corrent amb totes les forces fins que... fins que sent una veu cridanera que li fa reviure un mal record.

- ...de quin fruit surt el Bitter Kas? Eh, digueu, digueu? De quin cony de fruit l'expremen? Algú ho pot contestar? Ningú. Nyyya!!! Qui s'ho *traga* que una beguda tan sofisticada pot ser un producte del nostre planeta? No em voleu creure oi, marrecs? Nya, nya, nya... Aneu rient, no em voleu creure, però us faré passar per l'adreçador.... Vinc del planeta Bitter Kas i us faré passar a tots per l'adreçador...

Aquest garbuix de frases estranyes, són les mateixes o molt semblants a les que vociferava l'home que amb qui es van topar fa dues setmanes al torrent. Aquell home que no duia roba sota la

gavardina, que els va mostrar aquell cos brut, lleig i pelut, i que amb aquella veu artificiosament enrogallada, la mateixa que ara escolta, i amb unes ganyotes terribles els va fer morir de por.

S'atura esglaiada adonant-se que la direcció que ha pres l'acosta cada vegada més a la cridòria. A l'home encara no l'ha vist, però amb la veu en té prou per sentir-se horroritzada. Ha de girar cua, però tornar vol dir acostar-se al punt on conta el Marcel, vol dir jugar-se-la molt, elevar moltíssim les possibilitats de ser vista la primera i que li toqui parar en la següent tanda. La Martona està espantada, i molt confosa arrenca cap una direcció i frena de cop, gira, s'ho torna a repensar...

- .. i ningú no em creu, però al planeta Bitter Kas, als nens ens els endrapem com qui xarrupa el cap d'un escamarlà... nnnnnnya.

La proximitat de la veu i les darreres paraules l'acaben de convèncer. Ara té claríssim que ha de córrer cap al Marcel, no vol ser xuclada per cap home fastigos, contar i buscar seran un mal menor al costat d'aquest perill. Però en fer el darrer gir brusc s'entrebanca, cau per terra i li salten les ulleres. Desastre. Tots els perfils, les formes i els contrastos han desaparegut de cop. Palpa per terra, orientant-se com pot amb les mans enmig d'un univers de taques tènueament colorejades, però no troba res. Han anat a parar massa enllà. S'ensorra del tot. Tan espavilada com és la Martona, sense ulleres queda literalment anul·lada, no és ningú, té la sensació d'haver perdut el fil que la connecta al món. No té ni esma de dir res, morta de por i de desconsol deixa anar un plor glaçat i silenciós. Ara camina a poc a poc, sense tenir ni idea de cap on es dirigeix. Torna a entrebancar-se ara amb el canvi de nivell entre la vorera a l'asfaltat del carrer però no acaba de caure, sent el soroll d'una frenada de cotxe i una pitada estrident enganxadíssima a l'orella, tot plegat l'acaba de sumir en una inseguretat esglaiadora. S'adona que ha deixat de sentir els crits de l'home lleig, un problema menys, però no té temps d'alegrar-se'n que topa de morros amb un obstacle, sent un dolor força intens al nas, de seguida se'l busca amb la mà i es nota els dits mullats. S'imagina la sang, s'asseu a terra rendint-se del tot i introduint al seu plor un ritme espasmòdic i ofegat que revela la tragèdia.

Sent que se li acosta algú, que s'ajup fins al seu nivell i li parla.

- Què hi ha criatura, què ha passat amb aquest nas? Això s'ha de netejar filleta...

No li surten les paraules. No té recursos per sintetitzar de manera estructurada que ha perdut les ulleres, que ha topat amb qui sap què, que li fa mal el nas i el llavi. En dos minuts s'han ensorrat massa coses del seu món senzill i agradable, tot s'ha tornat fosc i negatiu.

- Entrem aquí al bar, que ho netejarem ben netejat amb aigua i sabó.

Es deixa guiar arrapada a una mà desconeguda però amable i càlida. Malgrat continua plorant, se sent molt més protegida. Agraïx la frescor de l'aigua sobre la cara, tot plegat ajuda a fer-li recuperar una mica la tranquil·litat i la confiança. Per fi s'atreveix a articular uns mots tímids.

- He perdut les ulleres.
- Has perdut les ulleres, criatura? Per això has topat, perquè no t'hi veies, oi bonica? Ara les buscarem les ulleres. Vols veure una Fanta filleta? Au somriu una miqueta que les trobarem de seguida. Posi una Fanta per la nena si us plau.
- De seguida... emh... vostè?
- Psii, posi un Bitter Kas.

ESPAI I POEMA: LÍMITS

Guillem Miralles i Puig

guimipu@hotmail.com

Peine de los vientos. Eduardo Chillida, Donosti 28/12/02

allí,
el vent
el mar
i l'escultura
limiten
l'espai

aquí,
paraules
i intencions
limiten
el poema

allí,
sense espai
no hi hauria
ni vent
ni mar
ni escultura

aquí
sense paraules
ni intencions
no hi hauria
hagut
poema

COM UN OU D'OUAIRE

Sr. Polissó

SrPolisso@hotmail.com

(*J'suis l'pornographe, du phonographe, le polisson de la chanson.* G.Brassens)

COM UN OU D'OUAIRE

I am the eggman (...)

John Lennon

(*The Magical Mystery Tour, The Beatles*)

Us heu posat mai davant del mirall
per 'nar fins al rovell de l'ou
de les vostres entranyes
i, talment brivall sense pigall,
no heu vist pas *l'ou com balla*,
sinó un refet i oliós ou ferrat
que ja no pot passar per aigua ?
Alerta paella, que el mànec és fràgil
i l'oli roent és més que malvat.
Ei, us heu posat mai davant del mirall
i heu vist que us coneixíeu molt poc,
que gairebé no us coneixíeu,
sense saber si paga la pena
conèixer-se a fons; hipnotitzats
pels ulls que tenim al clatell,
o els que ho desenfocuen tot,
distrets, disparant llambregades
cap a les feréstegues bandes ?
El rovell no és mai cosa clara.
I la clara, un contorn
que es va fent vell.
(*I am the eggman* va dir ell)
Som com un ou,
que qui sap si arribarà a ser pollet
i ni tan sols a esquerdar la closca,
tan sovint adotzenats.
Alerta marrec!,
tanca bé l'ouera i posa-la...,
posa-la al capdamunt del cabàs,
no fos cas que féssim truita,
per descuit, abans d'hora...
Ja ho diuen, el d'ouaire
no és ofici de bon sou
i el darrer, per canviar d'aires,
en fugí, fart i fins als ous !.
Poc a poc, poc a poc, *où est le coq ?*,
estic d'acord que ki, ki, ki riu
és ki, ki, ki viu. Qui viu prou.

NOVEMBER

Pep Salazar

psalazar@ilimit.es

November es una composició a partir de textos de Tom Waits i dibuixos de Quint Buchholtz, els dos titulats November. *(Traducció a la pàgina següent).*

No shadow
No stars
No moon
No care
November
It only believes
In a pile of dead leaves
And a moon
That's the color of bone

No prayers for November
To linger longer
Stick your spoon in the wall
We'll slaughter them all

November has tied me
To an old dead tree
Get word to April
To rescue me
November's cold chain

Made of wet boots and rain
And shiny black ravens
On chimney smoke lanes
November seems odd
You're my firing squad
November

With my hair slicked back
With carrion shellac
With the blood from a pheasant
And the bone from a hare

Tied to the branches
Of a roebuck stag
Left to wave in the timber
Like a buck shot flag

Go away you rainsnout
Go away, blow your brains out
November

- Sense ombres ni cotxes, sense lluna ni estels, el novembre només creu en una pila de morts abandonades i en una lluna de color dels ossos. No hi ha precés pel novembre, ja no hi ha més entreteniment. Clava la teva cullera a la paret que nosaltres ens encarreguem de matxucar-los a tots. El Novembre m'ha assimilat amb un vell arbre mort, si vols rescatar-me porta la meua paraula a l'abril. Novembre es una freda cadena, feta de botes humides i pluja, de brillants corbs negres a sobre de les fumejants xemeneies. Novembre és com una porció i tu ets el qui comanda l'afusellament. M'he pentinat el cabell negre enrera, amb molta laca i amb sang de Faisà, i amb l'ós d'una llebre. Igual que les branques d'un cervatell que es mou de banda a banda per agafar la ona de la fusta, com si fos una bandera rasa foradada. Marxa fora, emporta't la pluja, marxa fora i fes esclatar el teu cervell. Novembre. -

(traducció lliure de Pep Salazar)

November, Tom Waits – from **The Black Rider** – Un espectacle de Robert Wilson , William Burroughs i Tom Waits, estrenat el 31 de març de 1990 al Thalia Theatre de Hamburg.

CD published by Island Records, 1993.

PREVISIÓN METEOROLÓGICA

Olga Torija

neliocchi@virgilio.it

He soñado contigo: jugaba ingenuamente con los anillos de tus rizos enredados en mis dedos. Un suspiro de espacio en cada bocanada de aire. Casi de pronto, de prisa, he cerrado los ojos. Y me has besado. Me has perfilado la boca hasta el infinito. Sólo así concibo lo interminable en densidad y profundidad: en términos labiodentales. ¿Quién entendía esos símbolos que nos enseñaban durante la clase de matemáticas? A mí me gustaba pensar que el infinito y el universo eran sinónimos... Así me podía hacer una idea ni de lo uno ni de lo otro. Lo invisible, como aquel InfinitoUniverso que todos los profesores de ciencias naturales parecían haber ya visto y tocado, con tanta naturalidad hablaban de él, encierra aún hoy otra interpretación, para mí. Lo intocable, lo impensable, lo casi inexistente, de tan lejano, puede ser sólo el aroma de tu aliento injertándose en el mío, creando afrodisíacos frutales alimentados por rebanadas de sol. Después me has respirado el índice y lo has besado con tus pupilas color miel, lo has rozado con tus pestañas de cabello de ángel. Qué dulzura sentirme dentro de tu mirada, de ese tu mundo creado en cada soplo ocular que abismas en mí.

Luego... ha acabado el indicio. Ha salido el sol, un sol cargado de nieves y borrascas. Me he despertado por el frío. Mi cuerpo moreno se ha transformado en un nacarado arroyo. La mañana ha caminado por encima de sus placas de hielo: a cada paso que daba el despertar, se rompía el friofino cristal helado. El agua, fluía por debajo. Se ha revelado el indicio.

He mantenido todavía mi duermevela postura. Los ojos cerrados, llenos de quimeras y de sueños somnolientos, de palabras que, aún despierta, tejen con hilos de diversos colores y grosores, lo que pudo haber sido y no fue.

Qué dulceagria sensación: mi cuerpo desnudo calvado en un árbol que ostenta sus ramas desprovistas de hojas, un árbol cargado, sin embargo, de tulipanes rojos en flor rozándome la piel de todo el cuerpo, suave y tierno como una hogaza de pan, dispuesto a ser poseído por tus huracanes.

Otra vez de pronto, el cielo se ha llenado de doscientos mil metros de nieve en las cotas más bajas del infinito. He recerrado los ojos: sólo sombras y lágrimas blancas. Y la soledad: la hoz sin espiga. El indicio se ha manifestado inútil, finalmente inútil.

No estás. Mi calle, que no el infinito, empieza a oler a café con leche y a ensaimadas; los ruidos de mañana dominical que llegan a través de las paredes vecinas me tranquilizan; se escucha el vacío de las calles cansadas de tanta noche, de tanta risa, y de tanto alcohol: yo, por mi parte, huelo a sábanas arrugadas en segundos sueños; esos durante los cuales me entretengo en guardarte en los pliegues de mi imaginación.

Con timidez de domingo invernal, deslizo la mano hacia el botón de la radio apoyada en la mesita de noche. La enciendo. Mañana, dicen las previsiones, saldrá el sol. Existe peligro de deshielos y aludes en las cotas de los que sueñan demasiado alto.

LA SEGONA GUERRA DEL GOLF

Lluís Vera

lvera@asrsl.com

Des de fa força temps, i darrerament amb gran intensitat, s'està produint un rebuig unànim de la societat europea i americana en contra de la guerra que els Estats Units volen dur a terme contra l'Irak.

Aquesta guerra per primer cop seria (serà) preventiva, es a dir que un país pot bombardejar i destruir un altre per si de cas en un futur aquest darrer el provés d'atacar. El motiu americà per justificar l'atac es el fet que, segons ells, Irak té armes de destrucció massiva que pot utilitzar en qualsevol moment contra els EE.UU. i Europa, per tant l'atac és una mesura per garantir la pau al món.

Els governs dels principals països europeus no han dubtat en pendre partit a favor o en contra de la postura promuguda pels EE.UU., donant lloc a dos grans grups, encapçalats per EE.UU., Regne Unit i Espanya a favor de l'atac; i França, Alemanya, i Rússia que es decanten per seguir amb les inspeccions de l'ONU, per demostrar si es cert que l'Irak té armes de destrucció masiva, con diuen el EE.UU., fins ara els Estats Units no han aportat proves significatives que ho demostrin.

Si es té en compte que després de la Primera Guerra del Golf (dic primera perquè és molt possible que a partir d'ara haguem d'enumerar-les), portada a terme pel pare del actual president dels EE.UU. ara fa aproximadament dotze anys, Irak a patit un ferrenc bloqueig internacional, tot i que és força possible que pugui tenir armes biològiques o químiques que són fàcils de fabricar, no és tant senzill que sigui capaç d'utilitzar-les contra els EE.UU. a no ser que utilitzi la infraestructura d'un altre vell amic del Bush, en Bin Laden. Per això el gran interès a vendre a l'opinio pública la connexió entre Saddam Hussein i Osama Bin Laden.

Tot i això m'agradaria aportar algunes dades molt significatives, per tal de veure altres interessos darrera d'aquest possible atac preventiu:

- EE.UU és propietari del 3 % de les reserves de petroli mundials, però necessitaria el 25 % per poder ser autosuficient i no dependre de l'OPEP i dels preus que fixen. Per contra Irak es el segon país productor de petroli.
- Un dels sectors més importants que financien les campanyes polítiques del partit republicà dels Estats Units és el petrolier, que estaria encantat de poder controlar el petroli Iraquià mitjançant un govern afí als EE.UU. (el que Bush col·locaria després de fer fora Saddam Hussein).
- França i Rússia, que estan en contra de la guerra, tenen acords comercials amb l'Irak per l'explotació del seu petroli, mentre que els Estats Units i la Gran Bretanya, que estan a favor de l'atac, no si poden acostar.
- Després de la guerra contra l'Afganistan i de l'arribada al poder d'un règim en deute amb els EE.UU. aquest han pogut signar acords comercials per la construcció d'un gran oleoducte per l'explotació del petroli d'aquella zona, projecte que feia anys que perseguien però que no van poder aconseguir quan governava el regim Talibà. El mateix podrien fer a l'Irak.
- Amb l'enderrocament del règim de Saddam Hussein, els Estats Units tindrien una formidable punta de llança al cor dels països àrabs, en controlar Irak, Afganistan i Israel.

És molt clar que a part de la por que en Bush pugui tenir per patir un altre atac dins del seu territori, els interessos econòmics i de control d'una zona del planeta on hi ha la major part de les reserves mundials de petroli és molt important; com s'enten sino la paciència que estan tenint els americans amb Corea del Nord (que també es un país de l'anomenat eix del mal) davant la reobertura de les centrals nuclears, en contra dels acords internacionals.

El que no està tant clar és el motiu pel qual el president de Govern Espanyol és un dels principals aliats dels americans, i es comporta com un gosset faldiller dient que sí a tot el que proposen, o és que espera que quan el Bush es cansi de fer la guerra contra tots els terroristes del món li donarà un cop de mà per arreglar el seu "problema domèstic".

Per acabar faré esment d'una cita de Gandhi:

No hi ha camins per la pau, la pau es camí.